

Trondheim-Oslo 2009

Torsdag 11. juni ringte treneren vår (Carl Erik Pedersen) i Frøy elite og lurte på om jeg kunne tenke meg å kjøre Trondheim-Oslo sammen med laget hans, Velo Club Zoncolan? Jeg fikk sove på det til neste dag.

Zoncolan er et lag med ryttere fra flere forskjellige klubber som Carl Erik hadde plukket ut. Målet var å sette ny rekord, drømmen å komme i mål på under 13 timer.

Jeg rakk å være med på 2 treninger med laget før jeg satt på flyet til Trondheim tidlig fredag 19. juni. For min del gikk dagen med til å slappe av, mens støtteapparatet gjorde en kjempejobb med å klargjøre alt foran den store dagen. På kvelden hadde vi taktikk møte hvor alle detaljer rundt gjennomføringen av rittet ble terpet.

Kl 04.00 lørdag morgen ringte vekkerklokken, og litt senere gikk jeg i 15 min. for å vekke kroppen. Været var grått, men temperaturen grei. Til start var vi 23 spente syklister. Alle hadde vi tempohjelmer og tempodresser. Jeg syklet med min Trek Madone 6.5 Pro med Bontrager Aeolus 6.5 carbonhjul.

Vi startet 07.35, og åpningsfarten var ganske rå så jeg lurte fælt på hvordan dette ville ende. Etter bare noen få mil begynte det å strieregne, men rulla gikk utrolig jevnt og fint, og ikke en eneste gang måtte det brukes ekstra krefter på å tette luker. Det ble kjørt hardt nedover og på flatene, mens det gikk behersket oppover.

Dessverre ble det en velt på vei opp Drivdalen der 6 av gutta gikk i bakken, og kun 2 kom seg videre. Allerede da hadde vi fått melding om at vi lå godt foran Rye, men vi måtte stoppe noen minutter for å vente på de som evt. kunne fortsette. Vel oppe på Dovrefjell begynte solen å skinne og vi merket at vinden var på vår side. Det gikk styggfort ned til Dombås og videre nedover Gudbrandsdalen, og flere gikk tomme og måtte bryte. Avstanden til Rye fortsatte å øke, noe som gjorde at lagmoralen vår også økte. Ingen av gutta snakket om rekorden underveis, det viktigste var å slå Rye.

Da vi nærmet oss Lillehammer begynte flere å slite, spesielt jeg. Tanken på å bryte kom snikende sammen med kvalmen etter alle sportsbarene og sportsdrikken. Gutta motiverte hverandre hele tiden, og spesielt lagkapteinene Carl Erik Pedersen og Tronn Skjerstad kom med oppmuntrende ord. Etter en tung periode for min del, var neste mål å være med til Minnesund. På dette tidspunktet ledet vi med ca. 20 min. Jeg var ganske lettet da vi endelig så brua på Minnesund, aldri har Mjøsa virket lengre. På Minnesund var siste langing og servicemannskapene hadde stått på som helter hele dagen for at vi skulle få nok næring på veien mot Oslo. Uten deres innsats ville det aldri gått som det gjorde. De siste milene måtte jeg virkelig ned i kjelleren, men kaffe/cola samt tanken på at venner og kjente ventet i mål gjorde at jeg på et vis skjerpet meg. Da vi passerte Skedsmokorset skjønte vi at det kom til å bli en veldig sterk tid. Etter 12 timer og 51 min. trillet vi 11 mann over målstreken, drøye 26 min. foran Rye. Sinnssykt deilig!!!

Takk til alle dere i Frøy som tok oss i mot i mål, det var kjempestas.

Ha en fin "sykkel" sommer!

Espen Rygge

